

HỒI 334

Cường Hoành Bá Đạo

Hán Phủ nằm giữa Tương Dương và Cảnh Lăng, quy mô tuy không bằng hai thành này, nhưng do nằm cạnh sông Hán Thủy, giữ vị trí xung yếu giữa thủy lục nên vô cùng thịnh vượng.

Cũng giống như Tương Dương, Hán Phủ dù thuộc phạm vi thế lực của quân Giang Hoài nhưng lại không do Đỗ Phục Uy trực tiếp quản lý, mà giao cho các bang hội địa phương tự xử lý công việc.

Sau mấy ngày bôn ba liên tục, hoàng hôn hôm đó, bọn Khấu Trọng cũng tới được con đường cái đi về Hán Nam, men theo con đường này khoảng mười dặm là có thể nhập thành.

Do sợ thám tử của Lý Nguyên Cát và Khang Sao Lợi phát hiện, bọn gã trong thời gian qua toàn đi theo những con đường xuyên núi rừng hoang vắng, nên giờ có cảm giác kỳ dị như trở lại nhân thế.

Từ trong rừng nhìn ra, trên khoảng đất rộng cạnh con đường chính lối nhỏ hơn chục căn lán bằng gỗ, trúc, to nhỏ đủ cả. Xung quanh tụ tập hơn cả trăm thương nhân đi đường, cùng rất nhiều xe lừa, xe ngựa đang đậu. Các căn lán ngoài bán trà giải khát, còn bán cả thức ăn khiến quang cảnh vô cùng nhộn nhịp.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Đột Lợi giải thích: “Đây là đại dịch trạm cuối cùng trước khi đến phía tây Hán Nam. Thành này được coi là vùng đất của thương nhân phía tây, muốn vận chuyển hàng hóa theo đường thủy đến các đại thành Nam Bắc, đều phải qua Hán Phủ, vì thế con đường này trước giờ người xe qua lại không ngớt.”

Khấu Trọng bất giác nhớ đến Long Du bang, gật đầu nói: “Hóa ra Hán Nam là trung tâm vận chuyển, chẳng trách lại náo nhiệt như vậy. À! Chúng ta có nên ở đây ăn sáng bù cho bốn hôm vừa rồi không?”

Đột Lợi chau mày: “Cứ thế này mà đi ra thì làm sao thoát khỏi tai mắt kẻ địch, ta dám đảm bảo trong mấy căn lán kia chắc chắn có thám tử của Lý Nguyên Cát đang dõi theo người vắng lại.”

Từ Tử Lăng cười mỉm: “Trốn đông chạy tây cũng không phải là cách, hiện thời ta đang bị hai nhóm truy đuổi. Chúng đều có chim ưng ở trên không để truy tìm, ta cứ chạy đường rừng núi cũng chưa chắc là an toàn nhất.”

Khấu Trọng nói: “Cách nghĩ của Lăng thiếu gia chẳng có gì bất ngờ, ai cũng có thể liệu được. Nhưng Lăng thiếu gia gợi cho tiểu đệ nghĩ ra một cách liều lĩnh hơn nhiều, đảm bảo kẻ địch sẽ hỗn loạn mà mất hết phương hướng.”

Đột Lợi càng ngày càng quen với cách hành sự của hai gã, vui vẻ nói: “Mau nói xem nào!”

Khấu Trọng tập trung công lực vào hai mắt quan sát mấy căn lán, trầm giọng: “Hai vị nói xem đám người kia có phải là thám tử do Lý Nguyên Cát phái tới?”

Đột Lợi định thần nhìn kỹ, chỉ thấy người trong ba căn lán đều mang binh khí, dáng vẻ giống những người trong giang hồ ghé lại dùng bữa, ngập ngừng nói: “Cái này cũng khó nói.”

Khấu Trọng đặc ý: “Lăng thiếu gia nghĩ sao?”

Từ Tử Lăng cười mắg: “Người có rắm thì mau đánh đi, để trong bụng không khó chịu à?”

Đột Lợi mỉm cười, tâm tình đang khẩn trương bỗng chốc nhẹ hẫng. Khấu Trọng nghiêm chỉnh lại: “Cả ba căn lán này chỉ có vị trí ba cái bàn trong căn bán thức ăn phía bên trái là tốt nhất, liếc mắt cũng quan sát được tình uổg cả hai bên. Vì thế nếu có người của Lý gia, chắc chắn sẽ làm thực khách ngồi ở đó.”

Hai người nhìn theo, ở mỗi bàn đều có bốn đến sáu khách, một bàn đã dùng cơm xong, có sáu đại hán cao lớn đang uống trà và tán gẫu, ánh mắt chăm chú quan sát thương lữ qua đường.

Khấu Trọng đứng dậy nói: “Đi thôi, chỉ cần xem thêm phản ứng của chúng lúc chúng ta xuất hiện là biết ngay có nghi sai người hay không.”

Ba gã đột ngột xuất hiện bên ngoài căn lán, rảo bước tiến tới. Sáu gã đại hán đồng thời biến sắc mặt, cố ý cúi gằm xuống, như tránh chạm vào ánh mắt ba gã.

Cả ba gã đều đặc biệt khôi ngô, Đột Lợi lại không giống người Trung thổ, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Khấu Trọng một tay tóm chặt tên tiểu nhị, nói lớn: "Tìm cho lão tử đây một bàn thật lớn!"

Nếu không thấy bộ dạng giang hồ hung hãn kinh người của gã, tên tiểu nhị hẳn đã lớn tiếng chửi một trận, nhưng giờ thì chỉ cúi đầu nhăn nhó: "Đại gia cũng thấy rồi đó, bàn nào cũng đều có người ngồi rồi, nếu đại gia và quý hữu không muốn chia ra ngồi, xin đợi một lúc được không?"

Khấu Trọng chỉ về phía bàn của sáu gã đại hán bị nghi ngờ là người của Lý gia, không nề nang: "Bàn kia không phải có thể dọn đi rồi sao, ăn xong rồi còn ngồi đó làm gì?"

Toàn bộ năm sáu chục người đang ngồi quanh mười ba chiếc bàn trong lán đột nhiên im lặng, ngay cả những kẻ mới hành tẩu giang hồ đều biết bọn Khấu Trọng cố tình gây sự, hơn nữa còn nhắm vào sáu tên đại hán mà thoáng nhìn đã thấy thực lực cũng không phải tầm thường. Lập tức cả sáu tên đều biến sắc, mười hai con mắt tràn đầy nộ hỏa. Gã tiểu nhị đang tiến thoái lưỡng nan thì một đại hán đứng dậy ném lại một chuỗi tiền, cười miễn cưỡng: "Các huynh đệ, đi thôi!"

Năm đại hán lẳng lặng bước theo. Kết quả này nằm ngoài suy đoán của tất cả mọi người trong lán, đồng thời cũng đoán ra lai lịch của ba gã không hề đơn giản. Khấu Trọng làm ra vẻ không có chuyện gì mời Từ Tử Lăng và Đột Lợi cùng ngồi xuống, gọi thức ăn và rượu. Trong lán trở lại trạng thái ban đầu, nhưng không còn ai dám to tiếng cười nói, mà đều e dè ba gã. Càng lúc lại càng có thêm nhiều người trả tiền rồi đi ngay, mặc dù vẫn chưa ăn xong, bỏ lại rất nhiều đồ ăn thức nhắm.

Khấu Trọng vẫn làm như vẻ không có bất kỳ điều gì xảy ra, ngoảnh sang Đột Lợi hỏi: "Đoàn sứ tiết của các ngươi làm ăn ở Lạc Dương có thể tin tưởng được như lời người nói không?"

Đột Lợi đáp: "Ngươi cứ yên tâm đi. Kẻ này tên Mạc Hạ Nhi, là người Khiết Đan, ta đã từng có đại ân với hắn, đã cứu hắn và cả tộc nhân khỏi tay của tộc Thù Yết. Việc này Hiệt Lợi lại không hề biết nên ta mới dám đảm bảo như vậy."

Từ Tử Lăng hỏi: "Hắn cuối cùng là đại biểu của Khiết Đan hay người Đột Quyết?"

Đột Lợi nói: “Chủ yếu là đại diện cho người Khiết Đan, nhưng do hấn là ‘Thứ Thiết’ của Hãn Đình Hiệt Lợi, nên người Trung thổ các người mới coi hấn là sứ thần của Đông Đột Quyết bọn ta.”

Khấu Trọng không hiểu: “Thứ Thiết là cái gì?”

Đột Lợi giải thích: “Các chức vụ quan trọng trong Hãn Đình của bọn ta có: Diệp Hộ, Thứ Thiết, Đặc Nan, Thứ Sĩ, Lợi Phát, Thứ Thổ, Truân Phát... Tổng cộng hơn hai mươi tám cấp bậc. Diệp Hộ tương đương với Tể Tướng, Thứ Thiết tương đương với đại thần cấp Bộ của các người. Mạc Hạ Nhi chính là vương tử của Khiết Đan, không cần phải ra sức cho Hãn Đình, hấn nhận quan tước chỉ thể hiện sự thần phục mà thôi.”

Từ Tử Lăng vẫn không hiểu: “Đại hấn của Tây Đột Quyết gọi là Thống Diệp Hộ, đây không phải là gọi theo tên quan sao?”

Đột Lợi giải thích nói: “Trước khi ông ấy làm Đại hấn đã từng làm Diệp Hộ của Tây Đột Quyết, làm Đại hấn rồi vẫn dùng tên này, ai dám nói gì ông ta?”

Khấu Trọng đang định nói thì từ một góc khác của căn lán vang lên giọng nói yêu kiều: “Giang hồ lắm kẻ ác, Lã Vô Hà ta chưa từng thấy ba tên không biết sống chết nào đáng ghét như vậy, đại sư huynh thấy có đúng không?”

Lại một giọng nam vang lên: “Sư muội chưa từng gặp, ngu huynh sao có thể gặp qua? Bất quá có gan đến đất Hán Nam này sinh sự thì e rằng không có kết quả gì hay ho đâu.”

Ba gã đầu có nghĩ tới lúc này lại xuất hiện những “hiệp nữ” “hiệp sĩ” giữa đường thấy chuyện bất bình ra tay hành hiệp trượng nghĩa, nên bật cười. Thực tế ngay từ đầu ba gã đã để ý tới đôi nam nữ này rồi, không phải vì cô gái khá xinh đẹp mà là vì họ chiếm hai chiếc bàn, xung quanh có mười một nam tử trẻ tuổi cầm binh khí, đầy vẻ khí phái.

Đột Lợi cười khê: “Bọn họ chắc là người phái Thiên Khôi, đệ nhất đại phái bản địa, tại Hán Nam, Tương Dương, Nam Dương và Du Dương đều có đạo trường, đệ tử lên đến hàng vạn. Chương môn Hoàn Thủ Dao Lã Trọng có ảnh hưởng rất lớn trên giang hồ và quan trường. Hai vị sư huynh muội này đều dùng Trường Trách Dao, chắc là đệ tử chân truyền. Cô gái lại họ Lã nên chắc là con của Lã Trọng.”

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng kinh ngạc, không ngờ Đột Lợi còn hiểu tình hình Trung Nguyên hơn cả hai gã.

Mấy nam tử đi cùng với Lã Vô Hà cũng cười lớn đầy vẻ chế giễu, những người còn lại không nói gì, đợi màn kịch hấp dẫn tiếp theo. Do không biết nội tình bên trong nên mọi người trong lán đều rất bất mãn với thái độ hoành hành bá đạo của bọn Khấu Trọng.

Từ Tử Lăng đặt bát mì đã ăn hết xuống, cầm chén trà lên, vừa uống vừa nói: “Lý Nguyên Cát và Khang Sao Lợi xuất sư vô ích, lúc này biết chúng ta xuất hiện ở đây, không biết sẽ còn tung ra pháp bảo gì?”

Đột Lợi như thể không biết tới bọn Lã Vô Hà, càng không để ý tới việc ba người đã trở thành mục tiêu chú ý của mọi người, bình thần nói: “Cứ coi như là Lý Nguyên Cát là tên ngốc ‘tứ chi phát triển’, Khang Sao Lợi lại thiếu đi tố chất của một cao thủ chân chính, vì thế trong hai ngày này chắc đang tập trung cao thủ để một đòn diệt hết chúng ta. Cũng giống như trên chiến trường, bất luận có bao nhiêu binh mã, vẫn cần phải có một đội tinh anh thân tín tuyệt đối trung thành, mới có thể xoay chuyển cả cục diện.”

Tiếng của Lã Vô Hà lại cất lên, hừ lạnh đầy vẻ tức giận: “Lúc này còn bắt chước ai đó tác oai tác quái, giờ lại biến thành con rùa rút cổ, một tiếng cũng chẳng dám nói.”

Sư huynh nàng cười ha hả: “Sư muội đừng giận, để ngu huynh bắt chúng khấu đầu nhận lỗi.”

Khấu Trọng cũng ra vẻ không nghe thấy chúng nói chuyện, tự hỏi: “Ma Soái Triệu Đức Ngôn mà ở gần đây, đương nhiên sẽ tới góp vui, ngoài ra liệu còn có thể có cao thủ nào nữa? Lý Nguyên Cát đương nhiên không thể cầu Lý tiểu tử phái cao thủ từ Thiên Sách Phủ ra.”

Đột Lợi cười nói: “Các người chắc biết người của phái Nam Hải được Độc Cô phiệt dắt mối đến nương tựa Lý Uyên còn trước Lý Mật một bước. Để lấy lòng Lý Kiến Thành, phái chủ trẻ tuổi Mai Tuần của phái này đã gả em gái Mai Linh cho hắn làm phi tần.”

Hai gã Khấu, Từ nghĩ đến “Nam Hải tiền ông” Hoảng Công Thác, đều cảm thấy kinh ngạc.

Khấu Trọng chau mày nói: Mai Tuần đúng là là tên ngốc, đã có mình chủ như Lý Thế Dân để dựa dẫm, mà lại còn giao du với bọn Lý Kiến Thành, dù là Thái tử thì đã sao?”

Tiếng quần áo loạt xoạt, bốn năm tên phía Lã Vô Hà đứng dậy, ngang nhiên đi tới, bộ dạng như muốn nuốt sống ba gã. Đột Lợi coi như không nhìn thấy tiếp tục nói: “Việc này đâu đến lượt Mai Tuần lựa chọn! Thế Dân huynh cơ bản không muốn kết giao với phái Nam Hải. Mục đích của phái này muốn nhờ thế lực của nhà họ Lý để đánh bại kẻ thù lớn nhất ở phía nam là Tống Khuyết, phàm những kẻ có đầu óc đều hiểu rõ Tống Khuyết không phải là người

nên dây vào. Chỉ có Lý Kiến Thành muốn vội vàng khuếch trương thế lực mới thu nạp phái Nam Hải."

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Chẳng phải những kẻ muốn đối phó với chúng ta bao gồm cả cao thủ Độc Cô phiệt và phái Nam Hải hay sao?"

Được đại sư huynh dẫn đầu, năm đệ tử phái Thiên Khôi dàn hàng sau lưng Độc Lợi. Gã đại sư huynh đến cả những lễ tiết cơ bản trong giang hồ cũng đều bỏ qua, hung hung hăng hăng gần giọng: "Các người muốn tự cút đi hay để bọn ta phải tổng cổ ra ngoài."

Trong mắt Độc Lợi sát khí đằng đằng xuất hiện. Thân là Khả hãn của Đông Độc Quyết, khi đến Trung Nguyên, ngay cả bọn Lý Mật, Vương Thế Sung còn phải cung kính vài phần, mấy ngày nay ôm đầy một bụng uất ức vì rơi vào cảnh "hổ xuống đồng bằng", giờ ngay cả mấy tên tiểu bối phái Thiên Khôi cũng dám lên tiếng nhục mạ, làm sao mà chịu nổi. Từ Tử Lăng biết ý sắp khởi hung tính, bèn đặt tay lên vai, ra hiệu không nên khinh cử vọng động, sau đó đưa mắt cho Khấu Trọng xử lý.

Khấu Trọng ha ha cười lớn: "Vị huynh đài này đúng là nhất biểu nhân tài, không rõ là người như thế nào của Lã Trọng lão sư?"

Đại sư huynh chưa kịp trả lời thì tiếng của Lã Vô Hà đã cất lên: "Đại sư huynh đừng bị chúng mê hoặc, gia phụ làm sao có thể quen biết với mấy tên hạ lưu này được."

Đại sư huynh liếc nhìn Lã Vô Hà với vẻ khó xử, lúc quay mặt lại, trầm giọng nói: "Bản nhân là đại đệ tử Ứng Vũ của Lã sư phụ, không biết ba vị là bằng hữu phương nào?"

Hắn dẫn sao cũng xuất thân danh môn đại phái, đối phương đã gọi ra tên của Lã Trọng, đương nhiên cần phải hiểu rõ thân phận của đối phương trước đã. Một nguyên nhân trọng yếu nữa là ba người đều điềm tĩnh lạ thường, có phong phạm cao thủ, khiến hắn có cảm giác bị trấn nhiếp.

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Lã tiểu thư quả là lợi hại, ngay cả bí mật chúng tôi là ba tên lưu manh 'hạ tam đẳng' cũng đoán ra. Có một chuyện nhất định phải cho tiểu thư biết, mấy tên bị bọn chúng tôi đuổi đi hồi này đều là 'hạ tứ đẳng', chẳng qua tiểu thư không biết, nên mới cho chúng tôi là người xấu. Kỳ thực chúng tôi cũng giống như tiểu thư và quý công tử, đều là người hành hiệp trượng nghĩa trên giang hồ, cùng đồng đạo cả thôi."

Từ Tử Lăng không nhịn nổi, mỉm cười. Độc Lợi thấy thái độ của Từ Tử Lăng mới chợt hiểu Khấu Trọng nói vòng vo mãi cuối cùng cũng chửi bọn Lữ Vô Hà, ám chỉ tất cả đều là hạ

đăng, bất đồ tiêu tan bực tức, trong lòng cảm thấy rất buồn cười. Đồng thời sinh lòng cảnh giác vì biết rằng nếu luận độ nhanh nhạy, chắc chắn y không bằng được hai gã.

Người đầu tiên của phái Thiên Khôi hiểu ra chính là Lã Vô Hà, bật phất dậy, tức giận nói: “Dám nói xỏ xiên chửi người khác ư?”

Các vị huynh đệ khác thấy sư muội tức giận, cũng lần lượt đứng dậy, bật kiếm gươm cung, như muốn bùng nổ đến nơi. Khách ở hai bàn bên ngoài sợ liên lụy nên đều đứng dậy, lại cũng không muốn bỏ qua trò vui này, bèn ra phía ngoài lán quan sát. Khấu Trọng gơ tay cản lại: “Chưa tính tiền đã bỏ đi rồi sao, không lẽ để lão tử móc tiền ra trả giùm?”

Đối với hành động “hiệp nghĩa” này của Khấu Trọng, bọn Ứng Vũ không ngăn cũng không được, mà ngăn thì lại không có đạo lý, tiến thoái lưỡng nan. Thực khách ngoan ngoãn thanh toán, Lã Vô Hà được sáu sư huynh đệ vây bọc, tiến đến cạnh Ứng Vũ, thanh thế đại tăng.

Khấu Trọng nghiêm nghị thúc thực khách trả tiền cho tiểu nhị đang run lấy bầy, rồi quay về phía Lã Vô Hà đang trợn tròn mắt hạnh lên, nói: “Tiểu thư nghĩ quá, tại hạ chỉ nói rằng mọi người đều là những người hành hiệp trượng nghĩa, mấy tên vừa nảy đều là thủ hạ của Chu Xán, thay hấn đến đây cướp bóc dò đường. Bọn tại hạ đuổi chúng đi cũng chỉ là muốn góp chút công sức cho Hán Nam.”

Người nghe không ai là không biến sắc. Hán Nam nằm ở phía nam Hán Thủy, con sông này chảy qua phía bắc Tương Dương lại phân thành Đường Hà, Thuần Thủy, Niết Thủy và Triều Thủy, bốn nhánh lưu thông từ đông sang tây. Già La quốc của Chu Xán định đô ở thành Quan Quân phía bờ tây Thanh Thủy, trước giờ vẫn một lòng nhòm ngó Tương Dương. Nhưng thành Tương Dương binh cường thành vững, lại có Tiền Độc Quan trấn giữ, hơn nữa Chu Xán đang phải ứng phó với Tiêu Tiển và Đỗ Phục Uy còn chưa xong nên không có cách nào nghĩ đến chuyện đánh chiếm Tương Dương. Nhưng việc hấn có lòng tham thì ai ai cũng biết. Nói về danh tiếng thì Chu Xán chẳng tốt đẹp hơn lưu khấu dưới quyền Tào Ứng Long là bao nhiêu, nên nếu hấn dẫn binh đến công kích thì quả thực Hán Nam gặp đại nạn. Thêm nữa nếu muốn đánh hạ Tương Dương thì Hán Phủ và Nam Dương, những thành bên sông phía bắc Tương Dương này, sẽ là vùng đất tranh chấp. Khấu Trọng vì biết rõ điều này nên mới xập xị xập ngầu, đem người của Lý Nguyên Cát nói thành của Chu Xán.

Ứng Vũ kinh hãi: “Lời này có thật không?”

Một người nữa hỏi: “Xin hỏi quý tính đại danh của ba vị?”

Lã Vô Hà không còn vẻ mặt phần nộ nữa, tâm trạng bán tín bán nghi. Đến lúc này nàng mới quan sát kỹ ba người. Từ Tử Lăng cố nhiên anh tuấn tiêu sái, Khấu Trọng anh hùng vạm vỡ, Đột Lợi mặc dù đầy bá khí nhưng lại không thiếu mị lực nam tính. Ba người đặc biệt lại cùng đi với nhau bỗng chốc làm cho địch ý của nàng giảm mạnh. Khấu Trọng cười khê, chưa kịp có cơ hội mở miệng thì bỗng có tiếng vó ngựa vang lên, phía Hán Nam bụi bay mù mịt, khoảng hơn mười người xông tới. Từ Tử Lăng và Đột Lợi nhìn nhau, trong lòng đều kinh ngạc, Lý Nguyên Cát đã biết thực lực của bọn họ, lại tiến đến đối đầu trực tiếp mà không tập hợp binh sĩ thủy bộ rồi mới tiến công. Điều này quả thật bất thường.

Khấu Trọng lim dim đôi mắt quan sát thế địch, bình tĩnh ngồi xuống ghế nâng cốc cười khê: “Một nhóm địch thủ khác ngoài tiểu tử Chu Xán lại xuất hiện rồi. Nếu mọi người nể mặt Khấu Trọng này xin lập tức tránh xa để tránh bị cuốn vào vũng nước đục. Lần này do ta mời khách.”

Hai từ “Khấu Trọng” quả thật như sấm động bên tai, trấn nhiếp tất cả.

Lúc này đã có thể nhìn rõ hình dáng đám người đang tới, dẫn đầu chính là Lý Nguyên Cát, cao thủ siêu quần bạt tụy của Lý phiệt. Lã Vô Hà kinh ngạc vô cùng nhìn về phía đám kỵ sĩ dũng mãnh đang lao tới, rồi lại ngoảnh nhìn lướt qua ba người, tâm tình nan giải tự hỏi: “Những người này là ai?”

Thực khách ở trong lán tán loạn như ong vỡ tổ, tình huống hỗn loạn dị thường. Giống như sợ ôn dịch lan tràn, cả dịch trạm đều nháo nhào, ai nấy vội vàng bỏ chạy giữ mạng.

Khấu Trọng cười nhẹ: “Người đến là con trai thứ ba của Lý Uyên, Tề vương Nguyên Cát, đối với việc tại hạ tới Quan Trung tầm bảo chắc Lã cô nương cũng đã nghe qua.”

Từ Tử Lăng nhìn thấy Lý Nguyên Cát đã tiến vào phạm vi dịch trạm, chau mày nói với Ứng Vũ: “Ứng huynh xin hãy lập tức dẫn quý đồng môn rời khỏi chốn thị phi này để tránh phiền phức không cần thiết.”

Ứng Vũ tỏ vẻ kính phục, trong lúc khẩn trương quan đầu, rốt cuộc cũng tỏ rõ phong thái đại sư huynh, thấy bọn Lý Nguyên Cát mười lăm tên xuống ngựa ở cách lán hơn mười trượng khí thế hung hãn, bèn chấp tay thi lễ rồi kéo Lã Vô Hà đang lộ rõ thần sắc miễn cưỡng vội vàng đi ngay.

- o O o -